Ime in priimek:

BEDA ČASTITLJIVI, ***Razlaga Markovega evangelija*** 2, 7, 32-37

Osnovni podatki:

Tedaj so mu privedli gluhega, ki je bil tudi nem, in ga prosili, da bi položil roko nanj. Gluhonemi je tisti, ki ne odpre niti ušes, da bi slišal božje besede, niti ust, da bi spregovoril tiste besede, ki jih je treba izreči. Samo tako bi namreč tisti, ki so se že davno navadili izgovarjati in poslušati božje izreke, predali tiste, ki jih človeška šibkost ne more ozdraviti, v ozdravljenje Gospodu, da jih on reši z desnico svoje milosti.

Vzel ga je k sebi, stran od množice, in mu položil prste v ušesa. Prvi korak na poti k odrešenju je ta, da je Gospod vzel bolnika in ga popeljal od množice k sebi. Vzel je namreč bolnika stran množice k sebi, ko je z grehi obteženo dušo obiskal s svojo naklonjenostjo, jo razsvetlil, poklical od navajenega življenja po človeških merilih in spodbudil, naj hodi po poti njegovih zapovedi. Prste mu vtakne v ušesa, ko mu po darovih Svetega Duha odpre ušesa srca, da bi razumela in sprejela besede odrešenja. Sam Gospod namreč izpričuje, da se Sveti Duh imenuje božji prst, ko pravi Judom: *Če jaz z Božjim prstom izganjam hude duhove, s kom jih izganjajo vaši sinovi?* Ko to razlaga drugi evangelist, pravi: *Če jaz z Božjim Duhom izganjam hude duhove.* Prav s tem prstom je Mojzes premagal tudi čarodeje v Egiptu, ki so govorili: *To je prst Božji!* Tudi postavo je ta zapisal na kamnite plošče, da bi bili po daru Svetega Duha tako obvarovani pred zankami zlobnih ljudi kot tudi poučeni v spoznavanju božje volje. Božji prsti, položeni v ušesa njega, ki naj bi bil ozdravljen, so darovi Svetega Duha, po katerih se srca, ki so zablodila od poti resnice, odpro za poslušanje in učenje odrešenjskega védenja.

Ozrl se je proti nebu, zavzdihnil in mu rekel: "Efatá!" to je 'Odpri se!' Ozrl se je namreč proti nebu, da bi nas poučil, kako je treba tam iskati govor nemim, sluh gluhim in zdravje bolnim. Ni pa zavzdihnil, ker bi moral z vzdihovanjem prositi Očeta, ki z Očetom daje prosečim vse, ampak da bi nam dal zgled za vzdihe, ko kličemo na pomoč varstvo božje naklonjenosti bodisi za lastne zmote, bodisi za zmote naših bližnjih.

In takoj so se mu odprla ušesa, razvezala se je vez njegovega jezika in je pravilno govoril. Tukaj je jasno razpoznavna narava enega in istega srednika med Bogom in ljudmi. V nebo se je ozrl in vzdihnil kot človek, ki prosi Boga; kmalu nato pa ga je z eno besedo kot v moči božanskega veličastva ozdravil. Upravičeno se govori o njem, ki mu je Gospod odprl ušesa in razvezal vez jezika, da je prav govoril. Samo tisti namreč prav govori, ko priznava Boga ali ga oznanja drugim, čigar sluh odpira božja milost, da more poslušati nebeške reči in udejanjati božje zapovedi; in čigar jezik Gospod z dotikom modrosti, kar je on sam, poučuje za govor. Tako ozdravljeni lahko upravičeno reče s psalmistom: *Gospod, odpri moje ustnice, da bom oznanjal tvojo hvalo.* In z Izaijem: *Gospod Bog mi je dal jezik učencev: da bi znal krepiti omagujoče. Zgodaj me zbuja z besedo, zgodaj mi zbuja uho, da prisluhnem kakor učenci.*

In naročil jim je, naj tega nikomur ne povejo; toda bolj ko jim je naročal, bolj so oznanjali in nadvse začudeni so govorili: "Vse prav dela: gluhim daje, da slišijo, nemim, da govorijo." - "Če je Gospod kot tisti, ki pozna sedanjo in prihodnjo voljo ljudi, vedel, da bodo oni toliko bolj oznanjali njegove čudeže, kolikor bolj jim bo naročal, naj jih ne širijo, zakaj je dal tak ukaz, če ne zato, da bi pokazal, s kolikšno gorečnostjo in navdušenjem bi morali oznanjati tisti malomarneži, ki jim naroča oznanjati njegove čudeže, ko celo tisti, ki jim je bilo to prepovedano, niso mogli molčati" (sv. Avguštin).

Opombe:

Komentar: